

Słowo pasterskie na Wielki Post w Międzynarodowym Roku Rodziny

RODZINA W BOŻYM PRZYMIERZU

WSTĘP

Czas wielkiego postu jest dla chrześcijan okazją do głębszej refleksji nad swoim życiem. Jezus Chrystus w dzisiejszej Ewangelii wskazuje nam co w tegorocznej refleksji winniśmy dostrzec: „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię (Mt 1, 15). A więc na nowo podjęta ewangelizacja siebie i swojego środowiska. Ta nowa ewangelizacja - jako że 1994 rok został ogłoszony Międzynarodowym Rokiem Rodziny, zaś w naszym kraju jest tematem prac Synodu Plenarnego - ma być i w naszej diecezji ukierunkowana na małżeństwo i rodzinę.

I. Przymierze Boga z człowiekiem

1. Czytania Pisma św. z pierwszej niedzieli Wielkiego Postu („B”) są dla nas jakby programem w pracy duszpasterskiej dla rodziny. Bóg ma w swojej szczególnej opiece - jak słyszeliśmy w pierwszym czytaniu - „bogobojną rodzinę”. Rodzina Noego została ocalona, bo budowała Arkę - swój dom - zgodnie z pouczeniem Bożym. Do tej rodziny wkracza Bóg i mówi: „Oto ja zawieram przymierze z wami i z waszym potomstwem... A oto znak przymierza... Łuk mój kładę na obłoki, aby był znakiem przymierza między Mną i ziemią” (Rdz 9, 8-15). Tęcza, o której tu mowa, to piękny obraz biblijnego ujęcia przymierza - związku Boga z człowiekiem. Trudno także o trafniejszy obraz na określenie przyjaźni człowieka z Bogiem.

2. Bóg wychodzi więc na przeciw rodzinie, wyciąga do niej rękę, by jej przyjść z pomocą, by ją uchronić, by nie zginęła. W słowie przymierze, w znaczeniu biblijnym, przebija na pierwszym miejscu miłość Boga do człowieka, bo Bóg jest miłością, zaś ze strony człowieka autentyczna, szczerza, nieklamana miłość do Boga i do wspólnoty w której żyje. Co więcej, człowiek włączony całym swoim życiem w takie przymierze jest człowiekiem radosnej nadziei, bo też w otaczającym go świecie dostrzega ślady obecności Boga, umie je odczytywać i w tym widzi Jego wsparcie i pomoc. Dlatego i człowiek chce trwać w tym przymierzu. Chce być wierny nie tylko Bogu, ale i tej wspólnotie ludu, którą Bóg prowadzi. W imię tej wierności człowiek sam, czy w rodzinie jest gotów do ofiar i wyrzeczeń.

3. Małżeństwo i rodzina, ta „Głęboka wspólnota życia i miłości ustanowiona przez Stwórcę i unormowana Jego prawami zawiązuje się - jak powiada Sobór w Konstytucji Duszpasterskiej *Gaudium et spes*, nr 48 - właśnie przez przymierze małżeńskie... Ten święty związek, ze względu na dobro tak małżonków i potomstwa jak i społeczeństwa, nie jest uzależniony od ludzkiego sądu. Sam bowiem Bóg jest twórcą małżeństwa obdarzonego różnymi dobrami i celami. Wszystko to ma ogromne znaczenie dla trwania rodzaju ludzkiego, dla rozwoju osobowego i wiecznego losu poszczególnych członków rodziny, stałości, pokoju i pomyślności samej rodziny jak i całego społeczeństwa ludzkiego... Mężczyzna i kobieta, którzy przez przymierze małżeńskie «już nie są dwoje, lecz jedno ciało» (Mt 16, 6), przez najściślejsze zespolenie osób i działań świadczą sobie wzajemnie pomoc i posługę... To głębokie zjednoczenie będące wzajemnym oddaniem się sobie dwóch osób, jak również dobro dzieci, wymaga pełnej wierności małżonków i prze ku nierozzerwalnej jedności ich współżycia”.

4. Jeśli rodzina ma być silna i spełniać swoje zadanie, to musi budować na przymierzu, co w konsekwencji będzie prowadziło do uświęcenia samych małżonków i ich dzieci. Bóg i dziś zbliża się do każdej rodziny, jak do rodziny Noego i chce zawrzeć takie przymierze i mówi: oto chcę położyć łuk między niebem i ziemią, między Mną a każdą rodziną; zaufajcie tej radosnej nowinie przymierza - wiercie w Ewangelię.

II. Międzyrodzinne przymierze

1. Zdajemy sobie sprawę, że rodzina buduje Królestwo Boże, że w niej realizuje się Kościół i że przez nią tenże Kościół jest objawiony światu. Właściwie uformowani na przymierzu z Bogiem małżonkowie, właściwie na takim przymierzu kształtowane rodziny, są misjonarzami życia i miłości, gdy pomagają innym małżonkom, innym rodzinom i gdy trwają z nimi w autentycznym przymierzu. Takiemu działaniu zmierzającemu ku zbrataniu rodzin katolickich w przymierzu z Bogiem i między sobą, trzeba w naszej dzisiejszej rzeczywistości przychodzić ze szczególną pomocą.

2. W wymiarach diecezjalnych biskup jest odpowiedzialny za zorganizowanie i wspieranie duszpasterstwa rodzin, i to na wszystkich szczeblach struktur diecezjalnych (Fam. C. 75). Podejmowane inicjatywy w tej sprawie mają wzmocnić tę podstawową komórkę życia społecznego i kościelnego w obliczu zagrożeń „dzisiejszego potopu”, który różnymi kanałami chce niszczyć i rozkładać rodzinę.

3. Stąd różnorodna działalność na rzecz rodziny winna otrzymywać wsparcie od różnych Wspólnot czy ruchów działających dla dobra rodziny, takich jak: Rodzina Rodzin, Kościół Domowy, Rodziny Szentszackie itp. Co więcej, ważną rolę może tu odegrać rozpoczynające swą działalność Stowarzyszenie Rodzin Katolickich Diecezji Gliwickiej. Pozostaje ono w łączności z hierarchią Kościoła Katolickiego, co objawia się w wyznaczeniu mu asystenta i duchowych doradców spośród duchowieństwa diecezjalnego czy zakonnego. Będzie to pole apostołstwa laikatu, gdzie specjaliści różnych dziedzin życia będą mogli służyć rodzinie (Fam. C. 75).

4. Zdaniem Stowarzyszenia Rodzin Katolickich, zgodnie z jego statutem będzie rozwijanie i umacnianie kultury życia małżeńskiego i rodzinnego, troska o zachowanie życia od poczęcia zgodnie z etyką katolicką. Legalnie istniejące stowarzyszenie będzie mogło skuteczniej bronić interesów rodzin katolickich wobec władz publicznych, jak również prowadzić współpracę z krajowymi i zagranicznymi organizacjami działającymi na rzecz rodziny. Praca tego Stowarzyszenia będzie prowadzona na poziomie ogólnodiecezjalnym, w Dekanalnych Oddziałach oraz Kołach Parafialnych. Podstawowym ogniwem organizowania pracy będzie parafia. Żywą parafię trzeba bowiem dziś widzieć również jako wspólnotę wspólnot żywych. W tę wspólnotę żywych wspólnot ma wejść Koło Stowarzyszenia Rodzin Katolickich, by służąc rodzinie mogło budować, umacniać i ożywiać rodzinę parafialną.

III. Duszpasterskie inicjatywy na rzecz rodziny

1. Jakie działania należałoby podjąć na rzecz rodziny w tym właśnie Międzynarodowym Roku Rodziny? Każda parafia w swoich Radach Duszpasterskich czy Zespołach Synodalnych dostrzeże pole pracy i podejmie odpowiednie sposoby działania dla dobra rodziny. Ale o czym powinniśmy ponadto pamiętać?!

- Mówić o małżeństwie i rodzinie pozytywnie, także w tegorocznych rekolekcjach czy

misjach; ukazywać pozytywne obrazy życia rodzin katolickich także w lokalnych środkach przekazu, choćby w gazetkach parafialnych.

- Zawiązywać choćby z początku nieformalne Koła takich rodzin, by spotykając się mogli wymieniać doświadczenia i szukać dróg przyjscia z pomocą innym rodzinom.
- Regularniej prowadzić spotkania z rodzicami dzieci katechizowanych, a przede wszystkim z rodzicami dzieci pierwszokomunijnych i bierzmowanych.
- Podjąć temat przeprowadzania młodych małżeństw, związanych kiedyś z „Oazą” młodzieżową do „Oazy” rodzin czy Koła Stowarzyszenia Rodzin Katolickich
- Wykorzystać tegoroczne pielgrzymki parafialne czy diecezjalne, m. in. częstochowską pod kątem tworzenia grup pielgrzymkowych, zwłaszcza młodych małżeństw.
- Zaplanować jeszcze więcej charytatywnych wakacji dla dzieci rodzin biednych i zaniedbanych.
- Utrzymywać kontakt z rodzinami, których dzieci przebywają w zakładach czy ośrodkach karnych; w wypadku skazanych dorosłych zatroszczyć się o rodzinę skazanego.
- Rodzinom, które mają dzieci niepełnosprawne służyć informacjami o Ośrodku Rehabilitacyjno-Edukacyjnym dla Dzieci i Młodzieży Niepełnosprawnej w Rusinowicach, który będzie w najbliższym czasie służył pomocą. Oto tylko niektóre sugestie.

ZAKOŃCZENIE

Drodzy Bracia i Drogie Siostry!

Chciałbym wszystkim rodzinom naszej diecezji, na okres Wielkiego Postu życzyć głębokich przemyśleń na temat przymierza z Bogiem, przymierza między małżonkami i przymierza między rodzinami. Chciałbym nie tylko życzyć takich przemyśleń, ale i takiego trwania w przymierzu. Tak jak piękna i barwna jest tęcza, znak przymierza człowieka z Bogiem, tak niech piękne i barwne będą wasze rodziny. Niech każda rodzina będzie wciąż ewangelizowana - niech wierzy w Ewangelię, by mogła stać się rodziną ewangelizującą. Piękne i jakże aktualne są słowa psalmu responsoryjnego z dzisiejszej niedzieli. Słowa te mogą być codzienną modlitwą każdej rodziny:

Daj nam poznać drogi Twoje, Panie.

Naucz nas chodzić Twoimi ścieżkami.

Prowadź nas w prawdzie według Twych pouczeń.

Boże i Zbawco, w Tobie mamy nadzieję.

Na trud podjęcia pracy i posługi dla dobra rodziny w naszej diecezji niech błogosławi:

Bóg Ojciec

Syn Boży i Duch Święty

† Jan Wieczorek

Biskup Gliwicki

Powyższy list należy odczytać w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu 1994 r.